

знание за истинскитѣ мъчнотии на въпроса, че би било крайно наивно да вѣрваме въ наклонността и дори способността на подписалитѣ туй Писмо да слушатъ противни мнѣния. Напротивъ, най-малкото, което би си навлѣкълъ единъ Академически Съвѣтъ, не посрѣцналъ съ ентузиазъмъ любозното писмо на тия 704-ма екзалтирани младжи, би било обвинение въ неспособност да разбере „всеизвѣстни истини“. Или мисли нѣкой, че ако Акад. Съвѣтъ се занимаеше съ това Писмо (— което ний считаме невъзможно) и по едни или други причини не го удовлетворѣше, — или мисли нѣкой, че студентитѣ щѣха — не да се отнесжтъ съ уважение къмъ неговото рѣшение, но само да се въздържатъ отъ ония „нежелателни стѣлкновения“, съ които така безтактно, за да не кажемъ така невъзпитано заплашватъ въ Писмото си Акад. Съвѣтъ? Даже ако Акад. Съвѣтъ въ своето мнозинство бѣше въ полза на исканията имъ, той не можеше да ги изпълни вслѣдствие на Писмото и неговитѣ аргументи и заплашвания, но само по собствена инициатива и слѣдъ като изчезне всѣка слѣда отъ заговоръ. Между туй мнозинството отъ Акад. Съвѣтъ съвсѣмъ не мисли така и студентитѣ това отлично знаеха; тѣй че ако въобще имаше логика въ тѣхния начинъ на дѣйствиe, ний би питали, каква цѣль гони Писмото имъ: да създаде претекетъ за демонстрации ли, или да провѣри, дали Акад. Съвѣтъ разбира по-добрѣ отъ студентитѣ своитѣ права и задължения? Нито едното, нито другото (освѣнъ у единици), мислимъ пий, а само наивна вѣра, че не е възможно Акад. Съвѣтъ да откаже